

Arrest

nr. 154 358 van 13 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 september 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, op dezelfde dat aan de verzoekende partij betekend.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2015 om 9 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1 eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende

noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530). Artikel 43, § 1 van het PR RVV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en – op het eerste gezicht – onbetwistbaar moet zijn. Om te voldoen aan die voorwaarde moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel worden heengestapt wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

Artikel 39/82, §4 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“(…)

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

“(…)”

Verzoeker maakt het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel doch uit niets blijkt dat een (gedwongen) repatriëring imminent is. Verzoeker heeft weliswaar alert en diligent gereageerd, maar toont niet met concrete gegevens aan waarom de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure te laat zou komen. De loutere vrees het voorwerp uit te maken van een verwijderingsmaatregel, brengt niet mee dat over een schorsing van de in casu bestreden beslissing niet tijdig volgens de gewone procedure uitspraak kan worden gedaan. De vereiste uiteenzetting in het verzoekschrift moet het bewijs bevatten dat een gewone schorsingsprocedure de realisatie van het aangevoerde ernstig nadeel niet op een doeltreffende wijze zal kunnen beletten en zulks rekening houdende met de door artikel 44 PR RVV en artikel 39/84 van Vreemdelingenwet verleende mogelijkheid om hangende het geding, volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid, een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in te stellen, in welk geval de beide vorderingen overeenkomstig artikel 47 PR RVV tezamen onderzocht kunnen worden. Het vereiste dat artikel 43, §1, van het PR RVV strikt nageleefd moet worden, kan niet als een beperking van het recht op daadwerkelijke rechtsbescherming worden gezien, daar de verwerping van een vordering tot schorsing om de loutere reden dat de aangevoerde uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond, verzoeker niet belet een vordering tot schorsing van dezelfde beslissing in te dienen volgens de gewone procedure (artikel 39/82, § 1 van de Vreemdelingenwet) en later, in voorkomend geval, gebruik te maken van het mechanisme bepaald in artikel 44 van het PR RVV.

De verzoekende partijen stellen in hun uiteenzetting dat reeds een “doorgavebewijs (werd) afgeleverd aan verzoekers, waaruit blijkt dat zij zich voor 13 oktober a.s. naar Polen dienen te begeven.” Hij toont hiermee echter niet aan dat een gewone schorsing te laat zal komen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid is in casu niet aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MILOJKOWIC